

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det var et besynderligt svar, for det var et ikke-svar, hvor ministeren gik op og sagde en hel masse om noget helt andet end det, han blev spurgt om.

Det Konservative Folkeparti vedkender sig de CO₂-reduktionsmål, vi har vedtaget, ingen tvivl om det. Vi er så uenige om, hvilke strategier vi skal følge, helt fair, og dér har regeringen stemt for noget, og de har stemt imod noget andet. De har været imod, når vi har rejst spørgsmålet om at få gang i den skovrejsning, som vi har stillet befolkningen i udsigt; den er der ikke levet op til. Vores forslag om bio-brændsel blev stemt ned. Og sådan har vi hver vores holdninger.

Men det, der interesserer os i denne debat, er joint implementation. Kunne ministeren ikke godt fortælle, hvad regeringens strategi er?

Man siger, at man har været positiv. Ja, men man er ikke håndfast. Vi ved ikke, hvad regeringens politik er på det her område. Hvad vil man gøre i EU? Man vil stoppe svindel og snyd. Det er vi enige i, men kan vi ikke få en mere præcis udmelding? Man siger, at man nok vil overveje, hvordan man skal bruge Øststøtten til det her, men hvad betyder det? Betyder det, at Øststøttemidlerne nu skal målrettes mod en CO₂-reduktion? Vil regeringen gøre det? Vi vil gerne have et svar.

Hvad vil regeringen gøre i EU, når man skal til at planlægge EU's forhandlingsoplæg på det her område? Det er afgørende, at vi ved det. Det er milliarder, der står på spil, mange, mange milliarder. Det er et spørgsmål, om vi skal bruge 30 mia. kr. eller 250 mia. kr. for at løfte samme opgave.

Derfor må vi sørge for, at regeringen kommer med nogle udmeldinger, kommer med nogle svar. Det samme gælder sådan set Socialdemokratiets miljøpolitiske ordfører, hr. Martin Glestrup, som har været lidt på banen – det skal han have tak for – og åbnet den debat.

Lad os få nogle konkrete svar, så vi kan komme i gang med en egentlig politisk drøftelse frem for bare at stå og skælde ud, fordi man ikke har lavet sit hjemmearbejde ordentligt.

Erik Mortensen (S):

Nu er det rent faktisk anden og sidste behandling af beslutningsforslag nr. B 41, som vi behandler her i dag, og grunden til, at det fik en noget ublid medfart ved første behandling, var rent faktisk indholdet af beslutningsforslaget.

En ting er joint implementation, og det har ministeren forholdt sig til, men resten af ordlyden i forslaget er jo en total afskaffelse af CO₂-afgifterne for dansk erhvervsliv. Det var jo virkelig en melding, som vi fra Socialdemokratiet i hvert fald ikke kunne acceptere, og det bliver i høj grad understreget ved, at vi bare i den seneste uge i diverse fagblade har kunnet læse om det store potentiale for besparelser både på energi, varme og vand, som stadig væk findes. De ligger faktisk lige for, så det er selvfølgelig ikke korrekt, når man påstår, at vi nu er udtømt med hensyn til emner for besparelser. Det er i hvert fald imod bedre vidende, og det er imod sagkundskaben. Det er helt oplagt.

Derfor: Beslutningsforslaget, som det er formuleret i dag, kan vi selvfølgelig stadig væk ikke stemme for, netop fordi det er behæftet med så store fejl, usikkerheder og selvfølgelig også en forkert timing – i hvert fald hvad angår problemet om joint implementation, hvor jeg stadig væk vil henholde mig til ministerens indlæg her i dag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er en interessant diskussion, som det her egentlig ret tåbelige forslag rejser. Det er jo en ren markering af, at Venstre og De Konservative, når de kommer til regeringsmagten, vil fjerne de CO₂-afgifter, som er indført for erhvervslivet, fordi de ikke selv har kunnet finde ud af at indskrænke deres energiforbrug.

Det, der så bekymrer mig, er ministerens reaktioner på det, for efter min opfattelse åbner Folketingets tilslutning til forslaget til vedtagelse op til Kyoto en ladeport for Venstres og De Konservatives argumenter omkring joint implementation. Det er at række Venstre og De Konservative en lillefinger, hvorefter de tager hele armen.

Samtidig mener jeg også, at man åbner op, når ministeren inden vi tager til Kyoto siger, at vi sagtens kan få et resultat, der er så dårligt, at det er bedre uden en traktat. Ministeren har efterfølgende sagt, at vi faktisk har fået en traktat eller en aftale i Kyoto, som var værre, end man egentlig kunne forvente, men regeringen har alligevel ikke fysik til at sige, at vi ikke vil tilslutte os aftalen.

Regeringen har først og fremmest hensynet til EU's fælles energipolitik. Det er det overordnede, og det begynder at blive meget tydeligt. Det er det, man underordner sig. Og derved kommer regeringen til at støtte de intentioner,